

ЖИТТЯ, ПОКЛАДЕНЕ НА ВІВТАР НАУКИ

Радомиру Івановичу Сіліну — ректору Технологічного університету Поділля, доктору технічних наук, професору, академіку Академії інженерних наук України, Міжнародної Академії інформатизації, Академії триботехніки, Української технологічної академії, Президенту Національного комітету України з питань машинознавства, заслуженому працівнику народної освіти України, Почесному громадянину міста Хмельницького, Людині тисячоліття, Людині 2000 року, лауреату міжнародного конкурсу «Еліта інформаціологів світу», учаснику Великої Вітчизняної війни виповнюється 70 років.

домира й інших учнів, що весь клас вважав головним уроком математику. Школу Сілін Радомир закінчив блискуче. У тому, що він дає буде вчитися у технічному вузі, сумнівів не було, але в якому: київському, львівському, московському? Вибір вирішив випадок, точніше щаслива зустріч з професором Львівського політехнічного інституту І. П. Глуценком, який сказав sacramentalну фразу: «Поганих студентів немає, є погані спеціалісти. Вуз вибирай сам».

Львівська політехніка, механічний факультет, спеціальність «Технологія машинобудування, металорізальні верстати і інструменти». Почалося студентське життя, яке розподілялося на дві частини: навчання і громадська робота. Секретар комсомольського бюро курсу, факультету, заняття стрибковою акробатикою, художнє декламування, писання віршів і наука, наука, наука. Працював головою студентського наукового товариства інституту, брав участь й завойовував нагороди конкурсів студентських наукових робіт інституту, республіки, Союзу.

Життя налагоджувалося, ставало цікавим, яскравим, заповненим до краю. Батько так само роз'їжджав у справах, брат працював позаштатним кореспондентом редакції газети «Львівська правда», а у Радомира добігав до завершення 3-й курс інституту.

Життя і шкільними інститутськими сходами, на мить зупинився враженій витонченою, гордо посадженою двоюкою голівкою з довгою русою косою. Дівчина була розумна, чарівна й неприступна. Радомир Сілін, закохавшись, виявив вміння рішуче вступати, терпляче вичікувати й перемагати. Отож студентка механічного факультету Леся Моргуєнко у 1954 році стала його дружиною.

Забігаючи наперед, можна констатувати той факт, що таку гармонійну щасливу пару рідко зустрінеш тепер. Вони будували своє спільне життя і продовжують й сьогодні на принципах постійної уваги, турботи і бережного ставлення одне до одного, до дітей, до онуків.

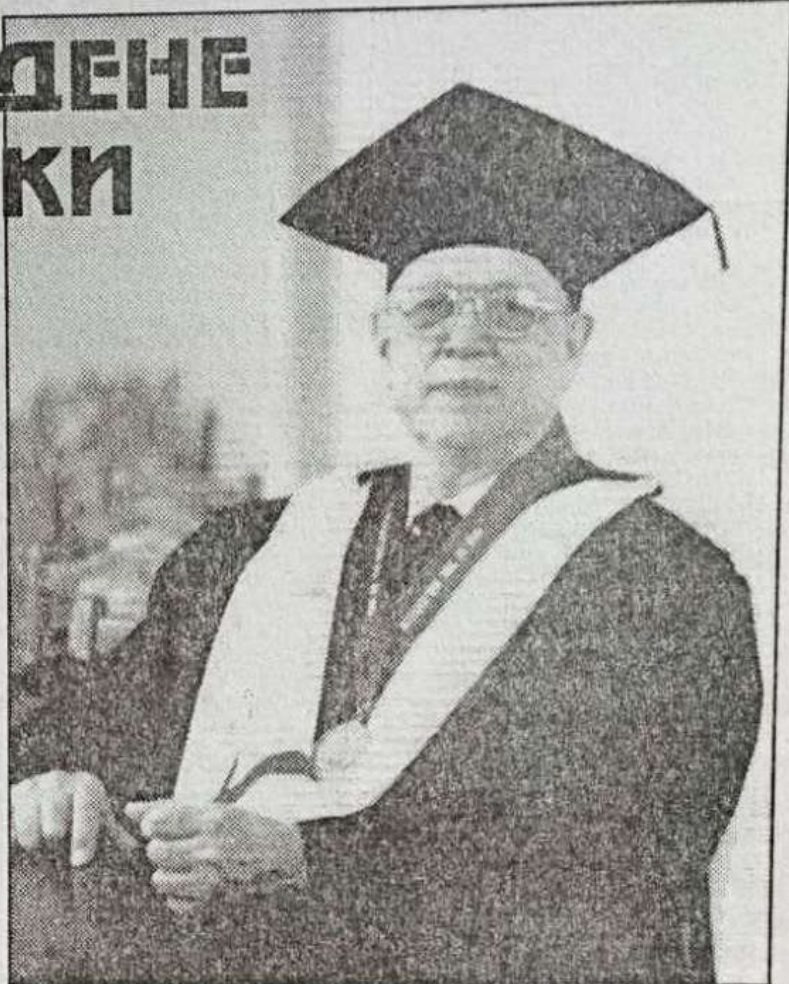
Отримавши інститутський диплом з відзнакою, Радомир рветься на промислове підприємство, вирішує самостійно випробувати на виробництві теоретичні та практичні знання інженера. І знову вирішальна зустріч. Цього разу з професором М. С. Комаровим, деканом факультету, який зумів роздивитися у молодому спеціалісті великий науково-виробничий потенціал і залишив Радомира Сіліна на кафедрі.

Почалися роки серйозної наукової, дослідницької роботи, створення різноманітних виробничих апаратів обладнання, впровадження їх у виробництво, нові навчальні курси, захист кандидатської дисертації.

На короткий термін молодий викладач сідає знову за студентський стіл, інтенсивно засвоює англійську мову і у 1965 році їде на річне наукове стажування до Мічиганського університету (США).

В Америці Радомир Іванович не тільки старанно вивчає об'ємну вільну виробничу деталей машин, але й «обростає» новими друзями. І сьогодні продовжується його дружба з американським професором Робертом Коупом, плодом якої є численні спільні книги з проблем менеджменту.

У 60-ті роки у Львівській політехніці створюється впливова школа з вібраційної техніки, якою керують професор В. А. Повідайло і Р. І. Сілін; проводяться міжнародні конференції, на яких працюють відомі вчені І. І. Блехман,

В. М. Потураєв, І. Ф. Гончаревич та інші.

Яким треба бути цілеспрямованим, закоханим у свою роботу, щоб, починаючи з 1966 року до 1974, одночасно працювати над докторською дисертацією, виконувати обов'язки професора, головного інженера науково-дослідницької лабораторії! І при цьому залишатися уважним батьком, чоловіком!

Після захисту докторської дисертації у 1973 р. Радомира Івановича настійливо запрошують працювати у столичні вузи, але Міністерство вищої освіти України розпорядилося по-іншому: є у місті Хмельницькому молодий вуз, є енергійний, обізнаний професор — і у 1974 році Радомир Іванович стає ректором Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування.

Проблем, завдань, питань на новій роботі було стільки, що вони довгі роки переливалися за край. Знову свою роботу ректор будує за двома напрямками: науковий і адміністративний. І не можна було сказати, що один важливіший за інший, всі проблеми вимагали негайного вирішення. Заходився створювати працездатний, дружний колектив, матеріальну базу, один з перших в Україні ввів

у дію комп'ютерний центр з виходом в Інтернет, здійснив комп'ютеризацію навчального і наукового процесів, будував навчальні корпуси, бібліотеку, житлові будинки, спортивний комплекс, поліграфічну, виробничу та науково-виробничу бази.

Але Радомира Івановича завжди тягнуло до науково-дослідницької діяльності, до винахідницької роботи, і він знаходив час віддаватися улюбленій справі. Близько 50 авторських свідоцтв й патентів на винаходи на його рахунку, більше 200 друкованих праць, серед яких є відомі науковому світу, студентству монографії, підручники з автоматизації, вібраційної техніки, менеджменту.

27 років Радомир Іванович Сілін — на відповідальній нелегкій посаді ректора Технологічного університету Поділля. Під його керівництвом вуз став відомим далеко за межами України. Створені наукові школи, підготовлені кандидати і доктори наук, отримані і втілені у виробництво науково-практичні дослідження.

Р. І. Сілін створив високоавторитетну школу ректорства. Доземний уклін Вам у день ювілею за чесну працю, яку невтомно покладете на вівтар науки.

КОЛЕГИ.